

El turisme de l'unionisme

«O bé els consideren massa desgastats com a heroics combatents del procés, o les forces unionistes estan intentant que el camp de batalla català es traslladi lluny del Parc de la Ciutadella»

Amb la campanya electoral de les europees i les municipals ja en marxa, i amb la incògnita de saber amb qui pactarà Pedro Sánchez per renovar el lloguer a la Moncloa, una nova idea imaginativa -convertir Miquel Iceta en president del Senat- ha alegrat el nostre dia a dia. Aquí no hi perdem res perquè continuarà sent el portaveu socialista al Parlament i el primer secretari del PSC, de manera que tenim les ballaruques garantides. Però hi guanyem alguna cosa?

De moment, ja tenim enfadat Pedro Sánchez perquè, tot i que a Iceta no li cal, els partits sobiranistes no semblen disposats a votar a favor de convertir-lo en escó de designació autonòmica, i aquest probable veto no agrada al gran vencedor de les últimes eleccions generals. Diu que és un mal inici, suposo que donant per amortitzat el fet que tant JxCat com ERC li donessin suport a la moció de censura sense obtenir-ne res a canvi. Ja els va amenaçar de convocar eleccions si no li aprovaven també els pressupostos, i ho va complir. I això d'ara torna a sonar a amenaça, veurem de quin calibre.

Iceta és aquell home de qui tots -partidaris i adversaris- en destaquen el discurs polític aparentment mesurat i dialogant, però és el mateix que va proposar l'amnistia per als presos polítics per desdir-se'n al dia següent o el mateix que es va retratar al costat de l'extrema dreta en manifestacions unionistes. Per què hauríem de pensar que ara, com a president del Senat, es resistirà a ballar el so que li marquin des de Ferraz?

En tot cas, després de sortir en un pla molt secundari a la foto de l'èxit de Meritxell Batet al 28-A, i tot i que deixarà una muda a l'armari de Barcelona, Iceta fa les maletes cap a Madrid. Abans que ell, ja havien iniciat la diàspora Arrimadas -també cap a Madrid-, Borrell i Dolors Montserrat -cap a Europa- i fins i tot Enric Millo, en un càrrec representatiu difícil d'entendre a mig camí entre Andalusia i Europa. Per no parlar de García-Albiol, que va ser confinat a Badalona perquè vingués Cayetana Álvarez de Toledo a intentar -sense èxit- millorar els últims resultats populars a Catalunya.

En aquests casos, no se'ls pot qualificar d'exiliats, perquè marxen per voluntat pròpia o dels seus partits. Però sí que fa la impressió que, o bé els consideren massa desgastats com a heroics combatents del procés, o les forces unionistes estan intentant que el camp de batalla català es traslladi lluny del Parc de la Ciutadella. Després de deslocalitzar el conflicte portant-lo al Suprem o a Waterloo, i tot i que l'independentisme té ara més diputats que mai a Madrid, aquest sembla l'assalt definitiu perquè els nostres problemes es resolguin a qualsevol lloc menys aquí. Potser ells sí que tenen sort internacionalitzant l'assumpte.